

Bijbelstudie Scherpenzeel de brief van Paulus aan de Kolossenzen deel 7

Deze brief is van grote waarde voor onze tijd omdat Paulus de ware essentie van het christendom beschrijft. Het is Christus, de hemelse Heer en wij verbonden met Hem (Ef.3:6). Iedere menselijke gedachte en iedere menselijke vorm van godsdienst die worden ingevoerd zijn een aantasting van wat God Zich in Zichzelf heeft voorgenomen (Ef.3:11).

Door onze identificatie met Zijn dood raken we los van de wereld, religie en wijsheid van de mensen, door onze identificatie met Zijn opstanding raken we gehecht aan de belangen van God.

De gelovige heeft niets meer van doen met elementen die de natuurlijke mens aanspreken, het is alles geestelijk geworden. Invloeden uit het Jodendom werden door dwaalleraars als aantrekkelijk voorgesteld aan de Kolossenzen. Maar hoewel het Jodendom voor het kruis de beste godsdienst was in deze wereld, is het na het kruis aan de kant gezet. Het Jodendom toonde waar de mens toe in staat was, maar het vlees, de natuur van de mens, is door het kruis als totaal verdorven in de dood geplaatst. Nu is er een totaal nieuw bestel: in de mens Christus is het leven verborgen in God. De gelovigen zijn gestorven voor wat nu als de elementen van de wereld wordt beschouwd (2:20; 3:3). Zij behoren daarom de dingen van boven te zoeken en te bedenken (Kol.3:1-3).

Vers 5

Doodt dan uw leden die op de aarde zijn: hoererij, onreinheid, hartstocht, boze begeerte en de hebzucht, die afgodendienst is,

We zijn nu aangekomen bij de praktijk van het christenleven. De gedachten van de Kolossenzen waren dat als zij iets zouden toevoegen aan Christus, de zegen en zekerheid ook zou toenemen en ze de heerlijkheid van God zouden tentoonspreiden. Maar menselijke godsdienst, wetten, verordeningen, dat wat 'op aarde' is, haalden juist de zonde omhoog. De godsdienstige Paulus moest al erkennen:

De wet is dus heilig, en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed. Is dan het goede mij de dood geworden? Volstrekt niet! Maar de zonde, opdat zij zou blijken zonde te zijn, heeft door het goede mij de dood gewerkt, opdat de zonde uitermate zondig zou worden door het gebod. Want wij weten dat de wet geestelijk is; maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde. Rom.7:2-14

De leden 'die op de aarde' zijn, de uitwassen van de menselijke natuur, moeten door ons worden 'gedood'. God heeft op het kruis zijn oordeel over het vlees uitgesproken (Rom.8:3; Kol.2:11) en wij dienen in geloof dit te erkennen (Gal.5:24). Er is geen enkele overeenstemming in deze dingen met de verheerlijkte Christus. Paulus noemt seksuele zonden, de bron ervan, namelijk 'hartstocht', erotische begeerten en 'boze begeerte, dat zijn seksuele lusten en de (seksuele) hebzucht, die eigenlijk dienst is aan afgoden. Het kruis heeft het vlees, de oude natuur gekruisigd voor een heilig God. Wij moeten iedere activiteit van dit vlees onder dit oordeel plaatsen en het zo doden. In Rom.8:13 beschrijft Paulus hoe we dat dan precies doen:

Want als u naar het vlees leeft, zult u sterven; maar als u door de Geest de werkingen van het lichaam doodt, zult u leven.

Dit 'doden' gebeurt 'door de Geest', dus als wij gevuld zijn met de gedachten van God. In de praktijk betekent dit dat wij gericht zijn op de hemelse Christus (Ef.3:12, 'geloof in Hem'). Als we met Hem bezig zijn, zijn we vervuld met de Geest en krijgt het vlees geen ruimte. Altijd zien we dat Gods openbaring van de waarheid een gevolg dient te hebben in onze verantwoordelijkheid (Rom.6:12-13).

Vers 6

om welke dingen de toorn van God komt over de zonen van de ongehoorzaamheid.

De zonen van de ongehoorzaamheid worden beheerst door de geest van deze wereld overeenkomstig de macht van de overste in de lucht. Het vlees krijgt in hen alle ruimte.

En u heeft God opgewekt, toen u dood was in uw overtredingen en zonden, waarin u vroeger hebt gewandeld overeenkomstig de tijdgeest van deze wereld, overeenkomstig de overste van de macht der lucht, van de geest die nu werkt in de zonen van de ongehoorzaamheid, Ef.2:1-2

Zij handelen volgens het vlees omdat ze hun eigen wil volgen en zo ongehoorzaam zijn. De toorn van God zal over al deze werken komen. Er bestaat een bepaalde leer dat er nu alleen nog maar de zonde van ongelooft zou zijn, maar dit o.a. vers laat zien dat die leer niet klopt.

Vers 7

Ook u hebt vroeger onder hen gewandeld, toen u daarin leefde.

De Kolossenzen waren vroeger afgodendienaars en leefden in al deze zonden, naar het vlees.

Onder wie ook wij allen vroeger verkeerden in de begeerten van ons vlees, toen wij de wil deden van het vlees en van de gedachten; en wij waren van nature kinderen van de toorn, evenals de overigen. Ef.2:3

Vers 8

Maar nu, legt ook u dit alles af: toorn, kwaadheid, boosheid, laster, vuile taal uit uw mond.

'Maar nu', er is een verandering gekomen, ze hebben zich bekeerd en zich onder de heerschappij van de Heer Jezus gesteld. Ze behoren nu niet alleen niet meer tot de elementen van de wereld, maar ook niet meer tot de wereld van de natuurlijke mens. Deze wordt beheerst door 'toorn', de innerlijke gemoedstoestand, 'kwaadheid', de uiting ervan, 'boosheid', de neiging om anderen kwaad te doen, 'laster', anderen in een kwaad daglicht stellen en 'vuile taal', schelden of schunnige taal. Dit zijn niet zozeer de boze daden van het lichaam, zoals in vs5, maar meer de uitingen van de geest, de innerlijke mens (Mat.15:18). Wij als gelovigen hebben de

verantwoordelijkheid deze dingen af te leggen (Jak.3:6-12). Het past niet bij Hem die ons voorbeeld is.

Vers 9

Liegt niet tegen elkaar, daar u de oude mens met zijn daden hebt uitgedaan

Leugen kenmerkt de duivel (Joh.8:44) en dus ook zijn kinderen (Rom.3:4). Het past bij de 'oude mens'. Dit is de mens zoals deze uit Adam is en zichzelf dient door de zonde. Deze oude mens en alles wat erbij hoort, hebben wij 'uitgedaan'. We hebben erkend dat deze oude mens de dood verdient en we hebben ons bewust afgekeerd van zijn daden.

Maar zo hebt u Christus niet geleerd, waar u Hem immers hebt gehoord en in Hem bent onderwezen, zoals de waarheid in Jezus is: dat u, wat uw vroegere wandel betreft, de oude mens hebt afgelegd, die ten verderve gaat overeenkomstig zijn bedrieglijke begeerten, Ef.4:20-22

God heeft de oude mens met Christus meegekruisigd (Rom.6:6), de gelovige heeft hem bij zijn bekering uitgedaan. Bij de doop begraven we deze oude mens symbolisch in het watergraf om als een nieuwe mens in nieuwheid van leven verder te gaan.

Vers 10

en de nieuwe hebt aangedaan, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het beeld van Hem die hem geschapen heeft.

Er zijn twee typen mensen: de oude en de nieuwe. De nieuwe mens is de uitdrukking van het leven van Christus. Deze nieuwe mens heeft de gelovige 'aangedaan' sinds zijn bekering. De Heer Jezus heeft tijdens zijn leven uitdrukking gegeven aan een nieuw type mens. Hij was de hemelse mens tussen de aardse en was moreel gezien de volmaakte uitdrukking van de nieuwe mens. Hiermee was de mens uit Adam meteen 'de oude mens'. De nieuwe wordt vernieuwd tot de kennis van deze hemelse mens, Christus die de nieuwe mens heeft geschapen. We vertonen de nieuwe mens steeds meer van binnenuit, doordat we Christus constant voor ogen houden (zie vs12). We worden door Gods woord en Geest steeds meer onderwezen in de kennis van zijn wil (zie Kol.1:9) en dat is Christus die het centrum en doel is van Gods raadsbesluiten. Zo wordt het beeld van Christus die de nieuwe mens heeft geschapen, steeds meer zichtbaar in ons.

Vers 11

Daarin is niet Griek en Jood, besnijdenis en onbesnedenheid, barbaar, Scyth, slaaf, vrije; maar Christus is alles en in allen.

Deze nieuwe mens kent geen aards onderscheid. Er is geen sprake meer van verschillen qua afkomst, godsdienstige of sociale status voor Gods oog. Er is alleen maar Christus in *alles* en *in allen*. Hij is *alles* omdat hij het patroon en het voorwerp is van ons geloof. De Kolossenzen waren afgeweken omdat ze andere patronen volgden zoals we hebben gezien. Hij is *in allen* omdat Hij degene is die de morele kenmerken van de nieuwe mens in ons uitwerkt. Dus in connectie met de opstanding

van Christus en onze opwekking met Hem (Kol.3:1) wordt er een nieuwe wereld geopend: die van de opstanding in contrast met de aarde (vs1,2), van het nieuwe leven in contrast met het oude (vs3-7) en van de nieuwe mens in contrast met de oude (vs8-11).

Vers 12a

Doet dan aan als uitverkorenen van God, heiligen en geliefden:

Nu volgt het positieve, Christus die praktisch 'gestalte' krijgt (Gal.4:19) in de gelovigen. Nadat wij ieder kenmerk van de oude mens onder het oordeel hebben gebracht wordt ons gevraagd iets 'aan te doen'. Dit is alleen mogelijk 'als uitverkorenen van God, heiligen en geliefden'. Eerst komt de kennis van de genade, dan pas de verandering. Er kunnen goddelijke verlangens in ons zijn, de Geest kan aan het werk zijn, maar er is geen praktische kracht totdat de ziel zijn vrede en bevrijding heeft gevonden in een Ander die God geeft in genade. In Hem zijn wij uitverkoren (Ef.1:4). Dan, wanneer de ziel vreugde in Christus kent via zijn verlossingswerk, richt hij zich tot de Vader en zal hij de heilige Geest als krachtbron kennen. Christus moet het enige voorwerp zijn van onze gedachten, affecties, werk en leven. Er is een voortdurend gevaar voor de gelovige weg te zinken in gedachten over natuurlijke kwaliteiten, dat wat voor de mens aantrekkelijk is. Dus wetende dat God de oude mens heeft veroordeeld, oordeel ik mijzelf terwijl ik mijn oog op Christus gericht houd. Hij leeft bovendien *in* mij zodat ik Hem zo de ruimte moet geven.

Vers 12b

innige ontferming, goedertierenheid, nederigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid,

Dan volgen de praktische kenmerken van de nieuwe mens, dat is Christus. Allereerst 'innige ontferming'. Deze staat tegenover de hartstochten die ik-gericht zijn. Het is het tedere meevoelen waaruit vergeving komt, de innerlijke barmhartigheid van God (Luk.1:78), het hart van Christus Zelf (Fil.1:8). 'Goedertierenheid' is de volheid van goedheid die voortkomt uit de innige ontferming, het is de uiting ervan. 'Nederigheid' kenmerkte de Heer (Mat.11:29) en is het grote kenmerk van de nieuwe mens tegenover de zelfverheffing van de oude. 'Zachtmoedigheid' is het niet in opstand komen en je recht opeisen wanneer je onrecht verdraagt, tegenover de zelfbewuste oude mens met zijn eigen belang als enige doel. 'Lankmoedigheid' is de volharding en het geduld kwaad te incasseren zonder dat er directe vergelding wordt geëist.

Vers 13

elkaar verdragend en elkaar vergevend, als de een tegen de ander een verwijt heeft; zoals ook Christus u vergeven heeft, zo ook u.

Al deze kenmerken van de nieuwe mens vinden hun 'test' in de gemeente. Gelovigen zijn allemaal enorm verschillend van elkaar en verdraagzaamheid wordt ons hier opgedragen. Het spreekt van een bepaalde mate van terughoudendheid als het gaat om elkaars eigenschappen te vergroten of te benoemen die wij vervelend vinden. Vergeving is wat de gemeente zou moeten kenmerken aangezien gelovigen de enige

mensen in de wereld zijn die de grootste vergeving is geschonken (zie Mat.18:21-35). Christus heeft ons vergeven van al onze vijandschap tegenover Hem. Als we dus iets worden verweten, vergeven we de ander, zonder direct een verwijt terug te maken.

Vers 14

En boven dit alles de liefde, dat is de band van de volmaaktheid.

Boven al deze eigenschappen staat de liefde, de natuur van God Zelf (1Joh.4:8). Alleen in die liefde die in onze harten is uitgestort (Rom.5:5) zijn de kenmerken van de nieuwe mens volmaakt. Wij hebben deel aan de goddelijke natuur (2Pet.1:4) en zijn in staat lief te hebben zoals Hij. Deze liefde zal de gelovigen samenbinden, het is de band van de volmaaktheid. In 1Kor.13 vinden we een beschrijving van deze goddelijke liefde.

Vers 15

En laat de vrede van Christus, waartoe u ook geroepen bent in een lichaam, in uw harten heersen; en weest dankbaar.

We hebben vrede met God (Rom.5:1), maar Christus heeft ons ook zijn vrede gegeven (Joh.14:27). Deze vrede is het volkomen vertrouwen op de goedheid van de Vader en het zich onderwerpen aan de heerschappij van zijn wil. Laat onze harten worden beheerst door de vrede van Christus. We zijn tot die vrede geroepen in één lichaam, het lichaam van Christus. Onze heilige roeping komt tot uiting in dit ene lichaam waartoe we ook geroepen zijn tot vrede met elkaar. De gemeente is de plek van vrede onderling, maar de Kolossenzen dreigden ook hierin te verdwalen. Ze dreigden van deze vrede af te dwalen door zich bezig te gaan houden met allerlei zaken buiten Christus om. Het bedreigde hun vrede omdat ze het zelf weer gingen doen en dus weer partijschappen zouden oprichten naar hun eigen inzichten. Dit zou kunnen leiden tot onbegrip bij andere gelovigen zodat de vrede onderling ook in gevaar kwam. Bovendien tastte het ook hun dankbaarheid aan. Door zich bezig te houden met de zaken die we in deze brief behandelen, bleek wel dat ze Christus niet genoeg waardeerden en dus hun dankbaarheid verloren waren.